

Цанковъ, бургашки жителъ и старъ поборникъ, разправя, че при свалянето на Куза видно участие е взелъ единъ сливенецъ, тогава градоначалникъ въ Букурещъ, който игралъ същата роля, каквато Радко Димитриевъ игралъ при свалянето на Батемберга. Дали тоя сливенецъ е билъ самиятъ *Колони* или съгражданина му *Дим. Диамандиевъ*, който дѣйствително е билъ на висша ромънска служба, — не се знае. Тѣй или инакъ, *Михаилъ Колони* е билъ единъ отъ най-важнитѣ инициатори на първия български революционенъ комитетъ, съ пръвъ прѣдседателъ *Димитръ Диамандиевъ*, неизвѣстно кога роденъ въ Сливенъ.

(Михаилъ Колони е билъ инициаторъ и на основаното въ Влашко българско „благотворително дружество“ по случай отварянето на кримската война (1853 г.) и събирането на български доброволци).

Прѣзъ 1867 г. той е взелъ живо участие по изпращането на младежи въ Бѣлградъ за втория български легионъ. Прѣдъ видъ готвената война на князь Михаилъ Обреновичъ прѣзъ 1868 г. срѣщу турцитѣ, рускиятъ и сръбски прѣдставители въ Букурещъ, баронъ Офенбергъ и Магазиновичъ, внушили на българския тамъ комитетъ идеята да свика прѣдставители отъ по-събуденитѣ български градове на съвѣтъ въ Букурещъ, за да се обмисли сдружаването на сърби и българи за обща акция срѣщу Турция.¹⁾ Между прѣдставенитѣ градове личели Галацъ, Одеса, Петербургъ, Браила, Исмаилъ, Търново и *Сливенъ*. Сливенци опълномощили за свой прѣдставителъ *Михаилъ Колони*. Слѣдъ редъ съвѣщания въ Букурещъ, избрала се една тричленна комисия, която да води прѣговоритѣ по сключването съюзъ между сърби и българи. Въ тая комисия е влизалъ пакъ *Колони*. Проектирало се Сърбия и България да образуватъ едно съединено братство, съ име „югославянско царство“ (членъ 1-и), глава на което ще бжде сръбския князь (чл. 3-и) и т. н. За привеждане въ изпълнение на тоя проектъ, съставя се седмочленно настоятелство, а за делегати до сръбското правителство се избиратъ *Шоповъ* и *Колони*. Тѣ заминаватъ за Бѣлградъ и се прѣдставятъ най-първо на министра на външнитѣ работи Гарашанинъ и слѣдъ това на самия князь. Приемътъ е билъ ласкавъ и самъ Гарашанинъ въ писмото си до букурещкитѣ българи изявилъ горещо желание, щото: „да би се и од сръбске стране исте благодетелне цели, заеднички подпомагале“.

Убиването на князь Михаила и по-нататъшнитѣ събития въ Сърбия развалили горния планъ.

¹⁾ Вжъ цѣннитѣ данни изъ книгата на Евл. Георгиевъ, съобщени отъ Ив. Евст. Гешовъ, въ Псп. XII, 7-10.